

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619010606
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2020:1619010606.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovaného M. Z., trestne stíhaného pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. novembra 2020 v Malackách takto

rozhodol:

Obžalovaný:

M. Z., narodený XX. V. XXXX v O., trvale bydliskom ul. W. č. XXX/XX, XXX XX R.,

sa uznáva vinným, že

1) dňa 28.03.2019 v čase o 10.15 h v A. u S. na adrese R., ul. W. XXX/XX žiadal od majiteľa pohostinstva F. B. 50,- eur, pričom ten mu uviedol, že mu nič nedá a že má ísť preč, následne sa poškodený na chvíľu vzdialil od barového pultu k stávkovému terminálu, ktorý je v tej istej miestnosti, len v zadnej časti, vtom obvinený prešiel za bar, pristúpil k registračnej pokladni s kasou, pričom kasu, ktorá bola v tom čase mierne pootvorená, vysunul na doraz a pokúsil sa z nej vziať bližšie nezistenú finančnú sumu, pričom v kase bolo v tom čase cca 600,- eur, no v tom momente bol vyrušený poškodeným, ktorý podozrivého následne odtiahol od kasy, pričom obvinený nič nestihol odcudziť, čím poškodenému F. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom U., ul. L. M. XXX/XX nespôsobil žiadnu škodu,

2) odo dňa 19.04.2019 až do 09.30 h dňa 30.04.2019 sa zdržiaval v mieste trvalého bydliska v R., W. XXX/XX a na ďalších bližšie nezistených miestach a nenastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, a to aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky pod sp. zn. OT 32/2019 zo dňa 18.03.2019, uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.03.2019, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov a bola mu dňa 21.03.2019 doručená do vlastných rúk výzva Okresného súdu Malacky na nastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody v termíne najneskôr v priebehu dňa 18.04.2019, pričom obvinený napriek tomu dobrovoľne na výkon trestu nenastúpil až do dňa 30.04.2019, kedy bol zadržaný príslušníkmi OR PZ Malacky,

teda

v bode 1) rozsudku

dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu si cudzej veci tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný pri sebe, avšak k dokonaniu činu nedošlo,

v bode 2) rozsudku

maril výkon rozhodnutia súdu tým, že bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom,

čím spáchal

v bode 1) rozsudku

prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona,

v bode 2) rozsudku

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to sa mu
ukladá

podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, za použitia § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 21. novembra 2019 Okresnému súdu Malacky obžalobu z 20. novembra 2019, č. 1Pv 200/19/1106-15, na obžalovaného M. Z. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v bode 2) výrokovej časti rozsudku, pričom trestná vec bola a aj je na súde vedená pod sp. zn. 1T/129/2019.

Dňa 02. júna 2020 bola Okresnému súdu Malacky podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Malacky z 02. júna 2020, č. 1Pv 134/19/1106-34, na obžalovaného M. Z., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v bode 1) výrokovej časti rozsudku, pričom trestná vec bola na súde vedená pod sp. zn. 1T/47/2020.

Uznesením Okresného súdu Malacky z 02. októbra 2020, sp. zn. 1T/47/2020, bolo rozhodnuté o spojení trestnej veci obž. M. Z. vedenej pod sp. zn. 1T/47/2020 s trestnou vecou toho istého obžalovaného vedenu na tunajšom súde pod sp. zn. 1T/129/2019, s tým, že spoločné konanie sa bude viesť pod sp. zn. 1T/129/2019.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rámci ktorého vypočul obžalovaného M. Z., svedka - poškodeného F. B., ďalej súd vypočul svedkov S. O. a V. G., súd ďalej prehratím oboznámil obrazový záznam týkajúci sa skutku č. 1) rozsudku, oboznámené ich prečítaním boli listinné dôkazy zo spisového materiálu sp. zn. 1T/129/2019: trestný rozkaz č. l. 21 - 22, nariadenie výkonu trestu č. l. 23, výzva na nástup do výkonu trestu + doručka č. l. 24 - 26, príkaz na dodanie č. l. 27, zápisnica o dodaní do výkonu trestu č. l. 28, lekárska správa č. l. 30, doklad o prevzatí zásielky Pošta č. l. 31, aktualizovaný odpis registra trestov a centrálna evidencia správnych deliktov a priestupkov z 11. novembra 2020, a zo spisového materiálu sp. zn. 1T/47/2020: obhliadka miesta činu, opis OMČ vrátane fotodokumentácie č. l. 61 - 68, výpis zo živnostenského registra č. l. 70.

Dokazovanie ku skutku č. 1

Obžalovaný M. Z. vypovedal, že je nevinný. Ohľadom skutku týkajúceho sa krádeže je nevinný. Nie je pravda, čo tvrdí poškodený. Poškodený ho lákal do krčmy, chcel od neho utŕžiť peniaze. Obžalovaný si

od neho chcel požičať 50,- eur, aby mal na taxík do banky do Stupavy. V krčme už sedeli ďalší sedliaci. Poškodený mu povedal, že mu dá 50,- eur, otočil sa od pultu, šiel k automatu a zakričal mu, že „choď si ich zobrať“ teda tých 50,- eur. Poškodený sa ale hanbil, aby ho nepočuli sedliaci, že dáva peniaze cigánom. Medzi nimi tam bola dôvera v požičiavaní peňazí. Následne obžalovaný šiel k pultu, cestou k nemu aj povedal svedkovi O., že si ide zobrať peniaze. Dotkol sa kasy a chcel pohľadať peniaze. Každopádne to bolo s povolením poškodeného. Vyšetrovateľ na polícii obžalovanému hovoril, že poškodený na neho chcel hodiť lúpež.

Svedok - poškodený F. B. vypovedal, že vie, v akej veci bol predvolaný, ide o krádež. V daný deň prišiel obžalovaný do jeho šenku a žiadal od neho peniaze, chcel od neho 50,- eur. Poškodený mu povedal, že nech si ide zarobiť von, že možnosť je veľa. Následne poškodený išiel k automatu vybrať peniaze a už iba počul, ako svedok O. na neho zakričal že „F., ide ti za pult“. Následne poškodený dobehol ku kase, v ktorej mal obžalovaný už ruku a stiahol ho na zem. Pamätá si, že obžalovaný mal vtedy zlomenú ruku.

Na otázky prokurátora poškodený uviedol, že v živote by neodpustil, aby mu niekto vnikol za kasu, určite by nedovoliť, aby si obžalovaný šiel vziať peniaze.

Na otázky obhajcu poškodený uviedol, že obžalovanému peniaze nikdy nepožičal, v žiadnom prípade, požičal akurát jeho mame cigarety, keď poškodeného poprosila, niekedy to bolo 5 krabičiek, niekedy 7, peniaze im nikdy v živote nepožičiaval. On obžalovaného pozná zhruba 10 rokov, zvykol chodiť do šenku si kupovať cigarety. Obžalovaný pre poškodeného nikdy nepracoval. V kase bolo vtedy 600 - 700,- eur, spisovali to vtedy policajti, všetko bolo v hotovosti. Kasa v šenku sa otvára normálne, manuálne, ručne, tak si ju zrejme otvoril aj obžalovaný. Poškodený vtedy opitý nebol, bol v práci, ani svedok O., a obžalovaný nevie, nevšimol si. K incidentu došlo hneď ráno, kedy tam došiel svedok O. a asi 10 minút po jeho príchode do šenku došiel obžalovaný, a k incidentu s kasou prišlo asi 3 minúty po jeho príchode do šenku. Obžalovaný si výslovne pýtal 50,- eur. Poškodený ani žiadnym gestom obžalovanému nenaznačil, že mu peniaze dá, opakuje, že mu odvetil, nech si peniaze ide zarobiť, že roboty je vonku dost'. Určite mu nehovoril ani nič s kasou, v zmysle, že peniaze sú v kase. Poškodený obžalovaného zachytil v momente, keď mal ruku v kase a stiahol ho na zem. Obžalovaný vtedy išiel rukou do kasy, poškodený nevie o tom, že by držal v ruke nejakú hotovosť, všetko je na kamere.

Na otázky obžalovaného poškodený uviedol, že on určite obžalovanému nepovedal, aby si išiel vziať peniaze z kasy. To, že obžalovaný je už v kase, poškodenému zakričal svedok O..

Na otázku samosudcu poškodený uviedol, že nevie, či obžalovaný od neho peniaze chcel ako pôžičku, alebo ako dar, alebo ako čo, on len proste prišiel za poškodeným, aby som mu dal 50,- eur.

Svedok S. O. vypovedal, že vie, v akej veci bol predvolaný. Bola to otázka necelých 5 minút, on vtedy sedel v krčme, čítal tam noviny, rozprával sa s poškodeným, on tam vždy sedí kúsok od pultu. Následne prišiel obžalovaný, mal vtedy zlomenú ruku a pýtal od poškodeného 50,- eur, na čo poškodený obžalovanému uviedol, že mu nič nedá a aby išiel preč. Obžalovaný akoby aj začal odchádzať von, poškodený šiel k výhernému automatu, následne sa obžalovaný otočil, šiel dnu a šiel rovno za pult. Svedok zakričal na poškodeného, že „F., ide ti za pult“. Následne poškodený dobehol k obžalovanému a spacificoval ho. Obžalovaný nevezal žiadne peniaze.

Na otázky prokurátora svedok uviedol, že poškodený nedovoliť obžalovanému ísť za pult, naopak, povedal mu, aby išiel z krčmy preč.

Na otázky obžalovaného svedok uviedol, že po tom, akoby obžalovaný vošiel druhý krát do krčmy, išiel normálne a suverénne k pultu, akoby nič, žiadne násilie nepoužil. Poškodený určite obžalovanému nepovedal, aby si išiel vziať peniaze z kasy. Nie je pravda, že svedok počul niečo o tom, že by poškodený mal obžalovanému požičať 50,- eur. V žiadnom prípade nie je pravda, že by jeho - svedka niektorí nútili takto vypovedať, v žiadnom prípade nie je pravda to, že by po tomto incidente dostal facáky od matky poškodeného. Obžalovaný si od poškodeného pýtal presne 50,- eur. Svedok si nevšimol, že by obžalovaný držal nejakú hotovosť.

K výpovedi svedka sa vyjadril obžalovaný tak, že on nemá vedomosť, že by svedok O. vtedy v krčme sedel, pomýlil si ho s inou osobou. Svedok O. holduje alkoholu od mladosti, v krčme je bitý, napáda ho

tam majiteľ, na vlastné oči obžalovaný videl, ako poškodený svedka fackuje a navyše sám poškodený je rasista a vyhráža sa obžalovanému aj jeho bratovi. Nesúhlasí s výpoveďou svedka O..

Z kamerového záznamu na CD nosiči oboznámeného jeho prehratím na počítači v pojednávacej miestnosti (kamerový záznam bol vyhotovený z bezpečnostnej kamery v pohostinstve U S. v obci R.) vyplýva, že pred barovým pultom je obžalovaný a komunikuje s poškodeným, po chvíli poškodený odchádza od pultu preč, v tom momente príde za výčapný pult priamo ku kase obžalovaný, otvára kasu a vzápätí príbehne poškodený a ťahá obžalovaného od kasy preč.

K tomuto dôkazu sa vyjadril obžalovaný tak, že potvrdzuje, že na kamerovom zázname je on, ako išiel za pult, avšak naďalej zotrváva na stanovisku, že v danom prípade nejde o trestný čin, poškodený mu umožnil vziať si peniaze.

Zo zápisnice o obhliadke miesta činu, vrátane fotodokumentácie a z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že poškodený podniká v pohostinskej činnosti a prevádzkuje pohostinstvo „U S.“ na W. ul. č. XX, R., pričom v rámci obhliadky miesta činu príslušníci polície dňa 28. marca 2019 opísali priestory pohostinstva s tým, že v kase sa nachádzala hotovosť spolu vo výške niečo vyše 600,- eur.

Súd odmietol vykonať dôkazy navrhované obžalovaným, spočívajúce v psychiatrickom vyšetrení svedka O. a v pribratí do konania špecialistu na reč pohybu tela - na neverbálnu komunikáciu, nakoľko ide o okolnosti nepodstatné pre rozhodnutie; súd už disponoval dostatočným skutkovým podkladom na rozhodnutie, navrhované dôkazy by žiadne nové zásadné svetlo do prípadu nevniesli, resp. boli absolútne nedôvodné.

Dokazovanie ku skutku č. 2

Obžalovaný M. Z. vypovedal, že dostať 8 mesiacov basy za tento trestný čin je veľa, on má totiž vedomosť o iných odsúdených, ktorý za totožný trestný čin dostali maximálne 2 mesiace. Opakovane zdôraznil, že 8 mesiacov za 13 dní nenastúpenia do basy je veľa. On totiž nemaril úmyselne, nakoľko mal vtedy zlomenú ruku a bol vtedy na PN. Obžalovaný si nástup na výkon trestu nevšimol a okrem toho sa nemohol dostaviť na súd kvôli zlomenej ruke a prípadne požiadať o odklad nástupu. On bol po celý čas doma, nikde sa neskrýval. Uzatvoril, že nástup na výkon trestu mu bránila len zlomená ruka.

Na otázky obhajcu obžalovaný uviedol, že ohľadom toho, či prevzal výzvu na nástup do výkonu trestu, je teraz trochu zneistený, nakoľko si myslí, že on má iný podpis, ako napr. jeho matka, alebo švager, s ktorým je pohádaný. V ich dvore býva viacej osôb. Švagra videl, ako niesol domov viacej poštových zásielok.

Svedkyňa V. G. vypovedala, že vie, v akej veci bola predvolaná, malo by sa to týkať preberania zásielok obžalovaným. Tvrdí, že všetky zásielky, čo boli určené preňho do vlastných rúk, si obžalovaný preberal sám do vlastných rúk. Stojí si za tým, že takéto zásielky prevzal on. Ide o to, že so zásielkami napr. zo sociálky obžalovaný problém nemá, avšak keď zbadal, že ide o zásielku zo súdu, ktorá by sa mohla týkať nástupu na výkon trestu, začal tvrdiť, že sa to bojí prevziať a otvoriť. Ďalej chce uviesť, že predtým, než obžalovaný išiel do väzby, mu zomrel brat a keď sa s obžalovaným stretla, tak jej povedal, že to svedkyňa má hodiť na jeho brata, že veď to už je jedno, aj tak je už mŕtvy. Popravde, ona by v podstate Z. zásielky ani doručovať nemusela, nakoľko nemajú označený dom, číslo, schránku, zvonček, nič, avšak nakoľko ich pozná, tak im zásielky doručuje osobne. Ohľadom tejto zásielky si je na 90 % istá, že ju preberal na pošte a nie doma, nakoľko tam vtedy bola aj kolegyňa svedkyne a zapamätali si to, ako obžalovaný tvrdil, že sa zásielku bojí otvoriť. Jednoznačne konštatuje, že všetky zásielky určené obžalovanému do vlastných rúk sa určite doručujú jemu do vlastných rúk, okrem zásielky týkajúcej sa elektriny, ktoré zásielky môže prevziať aj iný člen z danej domácnosti, keďže obžalovaný je často vo výkone väzby, alebo trestu, nebýva doma a preto zásielky ohľadom elektriny preberá jeho matka, hoci elektrina je písaná na obžalovaného. Nie je si úplne istá zdravotnou indispozíciou obžalovaného v čase preberania inkriminovanej zásielky, ale je možné a dokonca pravdepodobné, že vtedy mal zlomenú ruku, ale úplne presne si to nepamätá, nakoľko ona denne roznesie 400 zásielok a je nemožné si presne všetko pamätať.

Na otázku obhajcu svedkyňa uviedla, že vo dvore u obžalovaného býva zhruba 10 osôb. Na danú adresu u obžalovaného nosí priemerne cca 5 zásielok denne, ale včera tam napr. neniesla žiadnu, inokedy 2, 4, 5, ako kedy. Keď je svedkyňa adresát zásielky osobne známy, tak ona nie je povinná si od neho pýtať doklad totožnosti - a takto tomu bolo aj v tomto prípade, okrem súdnych zásielok s červeným prúžkom, čo však nebol tento prípad. Svedkyňa obžalovaného pozná od základnej školy. Zároveň uvádza, že po tomto incidente si už od adresátov pýta aj doklady totožnosti.

Na otázku obžalovaného svedkyňa uviedla, že ona si je istá, že zásielku určenú obžalovanému do vlastných rúk určite nedala nikomu inému, toto viem na 100 %. Ona je v takejto veci prvýkrát na súde, ona vôbec nevie, do čoho ju to chce obžalovaný namočiť.

K výpovedi svedkyne sa vyjadril obžalovaný tak, že svedkyňa zjavne klame.

Z trestného rozkazu Okresného súdu Malacky z 18. marca 2019, sp. zn. OT/32/2019, z nariadenia výkonu trestu, z výzvy na nástup do výkonu trestu vrátane doručky, z príkazu na dodanie, zápisnice o dodaní do výkonu trestu, z lekárskej správy a z poštového dokladu o prevzatí zásielky vyplýva, že v konaní tunajšieho súdu sp. zn. OT/32/2019 bol obžalovanému právoplatne uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, výkon trestu mu bol nariadený, výzva na nástup na výkon trestu do 18. apríla 2019, určená obžalovanému do vlastných rúk, mu bola doručená dňa 21. marca 2019 a doručka podpísaná, podpísané bolo tiež poštové potvrdenie o prevzatí zásielky dňa 21. marca 2019, pre nenastúpenie na výkon trestu bol vydaný príkaz na dodanie obžalovaného do výkonu trestu, ktorý bol realizovaný dňa 30. apríla 2019. Z opakovane vystaveného potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti vyplýva diagnóza S52.20 a práceneschopnosť obžalovaného od 11. marca 2019 s dátumom kontroly o 25. apríla 2019, na ktorú sa však obžalovaný nedostavil.

Súd odmietol vykonať dôkazy navrhované obžalovaným, spočívajúce v pribratí do konania grafológa, nakoľko ide o okolnosti nepodstatné pre rozhodnutie; súd už disponoval dostatočným skutkovým podkladom na rozhodnutie, navrhované dôkazy by žiadne nové zásadné svetlo do prípadu nevniesli, resp. boli absolútne nedôvodné.

K výroku o vine a k právnej kvalifikácii (skutok č. 1)

Súd v prvom rade konštatuje, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že dňa 28.03.2019 v čase o 10.15 h v Pohostinstve u S. na adrese R., ul. W. XXX/XX žiadal od majiteľa pohostinstva F. B. 50,- eur, následne sa poškodený na chvíľu vzdialil od barového pultu k stávkovému terminálu, ktorý je v tej istej miestnosti, len v zadnej časti, vtom obvinený prešiel za bar, pristúpil k registračnej pokladni s kasou, pričom kasu, ktorá bola v tom čase mierne pootvorená, vysunul na doraz a pokúsil sa z nej vziať bližšie nezistenú finančnú sumu, pričom v kase bolo v tom čase cca 600,- eur, no v tom momente bol vyrušený poškodeným, ktorý podozrivého následne odtiahol od kasy, pričom obvinený poškodenému F. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom U., ul. L. M. XXX/XX nespôsobil žiadnu škodu.

Tieto skutočnosti považuje súd nielen za nesporné, ale vyplývajú aj z vykonaného dokazovania, keď ich potvrdzujú nielen výpovede obžalovaného a poškodeného, ale aj svedka, ktorí potvrdili, že majú vedomosť o uvedených skutkových okolnostiach a uvedené nesporné okolnosti vyplývajú aj z oboznámeného kamerového záznamu.

Sporným medzi stranami, a podstatou dokazovania na hlavnom pojednávaní, bolo to, či poškodený umožnil obžalovanému vziať si na žiadosť obžalovaného peniaze z kasy, na čo si peniaze aj išiel vziať (verzia obhajoby), alebo či poškodený neumožnil obžalovanému vziať si na žiadosť obžalovaného peniaze z kasy, kedy mal poškodený obžalovanému naopak odpovedať, že mu nič nedá a že má ísť preč (verzia obžaloby), teda či obžalovaný mal úmysel dopustiť sa trestného činu krádeže (vykonať pokus).

Súd dôsledne vyhodnocoval najmä výpovede hlavných aktérov skutku (obžalovaného, poškodeného a svedka) a aj za pomoci ďalších dôkazov (najmä kamerového záznamu) zisťoval, či je možné vysloviť nepochybnú istotu o niektorej z verzii predloženej obžalobou, alebo obhajobou. Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivito i v ich súhrne (a vzájomnej súvislosti) podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 ods. 12 Trestného poriadku, vychádzajúc aj z ostatných trestnoprávne relevantných zásad, dospel súd

bez rozumných pochybností k záveru, že skutok sa odohral tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku s tým, že zo strany obžalovaného šlo o konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu si cudzej veci tým, že sa jej chcel zmocniť a čin chcel spáchať na veci, ktorú mal iný pri sebe, avšak k dokonaniu činu nedošlo. Súd k tejto nepochybnej istote, vyjadrenej vo výrokovej časti rozsudku, dospel a to na podklade nasledovných, nižšie v odôvodnení tohto rozsudku, uvedených konkrétnych skutočností a argumentov a právnych úvah.

Súd predovšetkým poukazuje na výpoveď poškodeného, ktorý logicky a vierohodným spôsobom popísal všetky rozhodné skutkové okolnosti, vypovedal jednoznačne, konzistentne a nemenne tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Poškodený týmto spôsobom k podstatným okolnostiam vypovedal, že v daný deň v šenku obžalovaný žiadal od poškodeného 50,- eur, na čo on obžalovanému povedal, že nech si ide zarobiť von, že možností je veľa a potom, ako poškodený išiel k automatu, začul, ako svedok O. na neho zakričal že „F., ide ti za pult“, následne poškodený dobehol ku kase, v ktorej mal obžalovaný už ruku a stiahol ho. V živote by neodpustil, aby mu niekto vnikol za kasu, určite by neodvolil, aby si obžalovaný šiel vziať peniaze, určite mu to nepovedal a ani len to nenaznačil žiadnym gestom; obžalovanému peniaze nikdy nepožičal, v žiadnom prípade.

Naproti tomu obhajoba obžalovaného je založená v podstate len na tom, že poškodený mu povedal, že mu 50,- eur dá, otočil sa od pultu, šiel k automatu a zakričal mu, že „chod si ich zobrať“ teda tých 50,- eur. Poškodený sa ale hanbil, aby ho nepočuli sediaci, že dáva peniaze cigánom. Medzi nimi tam bola dôvera v požičiavaní peňazí. Následne si obžalovaný šiel z kasy zobrať peniaze.

K výpovedi poškodeného, jednoznačne usvedčujúcej obžalovaného zo spáchania skutku, možno v neprospech obžalovaného podporne priradiť aj výpoveď svedka O. - pri skutku prítomného zákazníka pohostinstva, a tiež aj kamerový záznam z interiéru pohostinstva, zachytávajúci priebeh skutku. Aj bez týchto podporných dôkazov súd považuje výpoveď poškodeného ako dôkazný prostriedok za jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň platí, že nebol inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený.

Súd teda nezistil nič, čo by spochybňovalo výpoveď poškodeného. Nebol zistený žiadny objektívny dôvod, prečo by si mal poškodený vymýšľať, resp. krivo obviňovať obžalovaného z takéhoto konania, príp. pre ktorý by poškodený chcel obžalovanému vedome nepravdivo uškodiť krivým obvinením a riskovať tak nebezpečenstvo privodenia si trestného stíhania pre krivé obvinenie, resp. krivú prisahu a krivú výpoveď.

Na druhej strane súd neuveril výpovedi obžalovaného, túto súd vyhodnotil ako účelovú v snahe vyvinieť sa z následkov jeho trestnoprávnej zodpovednosti za žalovaný skutok.

V žiadnom ohľade sa nepreukázalo ako pravdivé už základné tvrdenie obžalovaného, že poškodený mu umožnil vziať si peniaze, o ktoré pýtal od poškodeného, z pokladne. Uvedené tvrdenie je jednoznačne vyvrátené vykonanými dôkazmi. Poškodený v tejto súvislosti v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní opakovane zdôraznil, že obžalovanému na jeho žiadosť o peniaze odpovedal, aby si išiel zarobiť von, že možností je veľa, určite obžalovanému nepovedal, aby si išiel vziať peniaze z kasy, určite by nedovolil, aby si obžalovaný šiel vziať peniaze z kasy, v živote by neodpustil, aby mu niekto vnikol za kasu.

To, že poškodený neumožnil vziať obžalovanému peniaze z pokladne, potvrdil aj svedok O., ktorý počul, ako obžalovaný pýtal od poškodeného 50,- eur, na čo poškodený obžalovanému uviedol, že mu nič nedá a aby išiel preč, následne poškodený šiel k výhernému automatu a obžalovaný šiel rovno za pult. Svedok zakričal na poškodeného, že obžalovaný ide poškodenému za pult, na to poškodený dobehol k obžalovanému a spacifikoval ho. Svedok aj neskôr na výslovne položenú otázku jednoznačne odpovedal, že poškodený nedovolil obžalovanému ísť za pult, určite obžalovanému nepovedal, aby si išiel vziať peniaze z kasy, naopak, povedal mu, aby išiel z krčmy preč.

Za ničím nepodložené súd považuje aj ďalšie viac či menej naznačené tvrdenia obhajoby, že poškodený dal obžalovanému najavo gestom, aby si peniaze šiel vziať z kasy, resp. inak ho informoval, že peniaze sú v kase, v zmysle, aby si ich šiel vziať. Takéto vyjadrenia súd na základe vykonaného dokazovania

pokladá za nepochybné vyvrátené. Jednoznačne protikladne k uvedeným tvrdeniam obžalovaného vypovedali tak poškodený ako i svedok.

Uvedené okolnosti nepochybné preukazuje aj oboznámený kamerový záznam, z ktorého vyplýva, že správanie oboch hlavných aktérov skutku - obžalovaného (obžalovaný potvrdil, že na zázname je on, ako ide za pult k pokladni) i poškodeného zodpovedá priebehu udalosti tak, ako ich zhodne popisovali poškodený so svedkom, a teda že ich správanie je v rozpore s tým, ako skutok popisoval obžalovaný. Hoci čo do obrazu a zvuku nejde o dokonalý záznam, možno z neho spoľahlivo mimo akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že po pýtaní peňazí obžalovaným od poškodeného, tento obžalovanému rozhodne peniaze odmietol dať a posielal ho preč a keď sa po vzdialení poškodeného od pokladne k tejto presunul obžalovaný s úmyslom vziať si z nej peniaze, okamžite k nemu pribehol poškodený, odstrčil ho od pokladne do bezpečnej vzdialenosti za pult a rozčúlene s náležitou gestikuláciou obžalovanému vyčítal jeho správanie a následne poškodený začal telefonicky riešiť prejednávane konanie obžalovaného. Pokiaľ by poškodený umožnil obžalovanému vziať si peniaze z pokladne, súd si nijako nedokáže vysvetliť takéto správanie poškodeného, keď s krikom rázne dobehol k obžalovanému, ktorý mal ruku v pokladni, a fyzicky a dôrazne s patričným hnevom ho odtlačil preč; ibaže by obžalovanému poškodený nedovolil vziať si peniaze.

Nelogická a iracionálna je aj časť obhajoby obžalovaného, v rámci ktorej na jednej strane tvrdil, že poškodený sa mal hanbiť, aby ho nepočuli sediaci (zrejme zákazníci pohostinstva), že dáva peniaze cigánom (obžalovanému), a na druhej strane mal poškodený od automatu obžalovanému cez celú miestnosť pohostinstva s prítomnými zákazníkmi zakričať, aby si obžalovaný šiel z pokladne zobrať 50,- eur.

Obdobne v rovine ničím nepreukázaných tvrdení zostáva vyjadrenie obžalovaného, že medzi nimi s poškodeným tam bola dôvera v požičiavaní peňazí, čo rezolútne poškodený odmietol, keď uviedol, že obžalovanému peniaze nikdy nepožičal. Do rovnakej množiny súd zahŕňa aj tvrdenia obžalovaného, že poškodený na neho chcel hodiť lúpež, že poškodený je rasista a vyhráza sa obžalovanému (potom dôvodne vyvstáva otázka, ako to bolo s dôverou medzi obžalovaným a poškodeným ohľadom požičiavania peňazí), že svedok O. je v krčme je bitý, napáda a fackuje ho tam poškodený a pod.; ide len o ďalšie z účelových tvrdení obžalovaného prezentovaných s účelom odvrátiť pozornosť súdu od okolností tvoriacich podstatu skutku.

Pokiaľ teda obžalovaný v súhrne na hlavnom pojednávaní namietal, že poškodený mu dovolil vziať si peniaze, v naznačenom zmysle sa obžalovaný zrejme snažil navodiť dojem, že v jeho prípade išlo o subjektívne presvedčenie o tom, že sa nedopúšťa protiprávneho konania (nakolko poškodený mu mal dovoliť vziať si peniaze), že nemal úmysel kraďnúť, ktorým argumentom mienil vyvrátiť existenciu zavinenia (úmyslu) pri spáchaní trestného činu krádeže v štádiu pokusu. Súd na základe vykonaného dokazovania považuje sa neprijateľné vylúčenie úmyselného zavinenia len z toho dôvodu, že páchatel' vyhlási, že bol o nejakej skutočnosti subjektívne presvedčený. Platí, že zavinenie páchatela k zamýšľanému následku sa nedokazuje len podľa toho, čo k tomu povie obžalovaný, ale orgány činné v trestnom konaní musia zavinenie dokazovať samé a vyvodzovať ho zo všetkých okolností konkrétneho prípadu, resp. súd musí obhajobu obžalovaného založenú na jeho subjektívnom presvedčení vždy preveriť dokazovaním, takže nestačí len osamotené tvrdenie obvineného o tom, že bol o nejakej skutkovej okolnosti presvedčený, že nastala, alebo nenastala. To platí o to viac, ak ostatné dôkazy svedčia pre úplne iný záver tak, ako tomu bolo v prejednávanom prípade.

Zo všetkých vyššie uvedených dôkazov a úvah možno, bez rozumných pochybností, vyvodiť záver, že obžalovaný sa práve uvedeným spôsobom - spôsobom opísaným v skutkovej vete rozsudku - dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu si cudzej veci tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal na veci, ktorú mal iný pri sebe, avšak k dokonaniu činu nedošlo. Vina obžalovaného je založená na usvedčujúcich priamych dôkazoch spočívajúcich vo výpovediach poškodeného a svedka, pričom tieto výpovede nevzbudzujú žiadne relevantné pochybnosti, ich výpovede navzájom korešpondujú, poškodený i svedok na hlavnom pojednávaní vypovedali v porovnaní s prípravným konaním konštante a nemenne, čo sa prejavilo tým, že ich výpovede z prípravného konania nebolo potrebné čítať, ich výpovede sú jasné, logické, zrozumiteľné, presvedčivé, vierohodné a zároveň neboli inými dôkazmi spochybnené, či dokonca vyvrátené, a dopĺňajú ich výsledky ďalšieho dokazovania, predovšetkým kamerový záznam. Na základne uvedeného súd nemal žiaden dôvod výpovedi poškodeného neveriť,

naopak vyhodnotil ju ako reálne odrážajúcu skutočný sled udalostí dňa 28. marca 2019 v čase o 10:15 hod. v pohostinstve u S. na adrese R., ul. W. č. XXX/XX. Obžalovaný mal možnosť ako aj príležitosť spáchať skutok uvedený v obžalobe, nakoľko dokazovaním nebolo zistené nič, čo by objektívne bránilo tomu, aby obžalovaný konal tak, ako sa mu kladie za vinu. Reťaz dôkazov je teda v tomto smere jednoznačne ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti. Obhajobu obžalovaného, spočívajúcu v tvrdení, že peniaze si bral s výslovným súhlasom poškodeného a teda žalovaného trestného činu sa nedopustil, považuje súd za snahu zmierniť, resp. eliminovať následky vlastnej trestnoprávnej zodpovednosti, a považuje ju na základe vykonaného dokazovania za vyvrátenú, tak, ako je to podrobne odôvodnené vyššie.

Z predmetného dokazovania vyplýva, že skutok uvedený v obžalobe sa nielen stal, ale aj napĺňa znaky objektívnej stránky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona. Objektom tohto trestného činu v prejednávanom prípade je vlastníctvo vecí, držba vecí, ale aj faktická dispozícia vecou, pričom rozhodujúci je faktický stav. Obžalovaný, ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt, svojim úmyselným konaním priamym, ohrozil záujem chránený Trestným zákonom spočívajúci vo vlastníctve vecí, jej držbe, resp. faktickej dispozícii vecou, pričom zo strany obžalovaného došlo k pokusu prisvojenia si cudzej veci (peňazí), ktorú mal poškodený pri sebe, tým, že sa jej chcel zmocniť, však k dokonaniu činu nedošlo, a to na základe okolností nezávislých od vôle obžalovaného. Obžalovaný sa teda pokúsil odňať vec z dispozície vlastníka (poškodeného), bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou (§ 130 ods. 4 Trestného zákona), a to tým že sa jej chcel zmocniť, teda chcel odňať vec z faktickej moci poškodeného, ktorý nad ňou túto moc má a tým vytvoriť vo vonkajšom svete taký stav, ktorým skutočnému vlastníkovi - poškodenému fakticky znemožňuje dispozíciu s jeho vecou, pričom zároveň umožňuje výkon takejto dispozície pre seba (R 21/1972). Zároveň došlo k naplneniu kvalifikačného znaku - spáchanie činu na veci, ktorú má iný pri sebe, pretože platí, že čin je spáchaný na veci, ktorú má iný pri sebe, vtedy, ak ide napr. o krádež tašky, mobilného telefónu, dáždnika, prípadne iných vecí nachádzajúcich sa v taške, kabelke, kufri a pod., hoci by s nimi poškodený nemusel byť priamo v kontakte, teda môže ísť napr. aj o odložený odev, peňaženka, odložené peniaze a pod. V prejednávanom prípade je evidentné, že poškodený ako majiteľ pohostinstva obsluhuje zákazníkov aj priamo pri stoloch, kde od nich preberá peniaze za vyúčtované objednávky a zároveň im v hotovosti vydáva výdavky, kedy potrebuje mať peniaze bezprostredne pri sebe, pričom súčasne časť peňazí môže - viac či menej dočasne - odkladať, aby ich mal neustále k dispozícii na skoré ďalšie použitie, do pokladne, v bezprostrednej blízkosti ktorej sa poškodený nachádza v podstate väčšinu času výkonu práce, nakoľko na danom mieste tesne a blízko pri pokladni zároveň čapuje nápoje a obsluhuje zákazníkov „za pultom“. V danom prípade bude páchatel podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019 postihnutý bez ohľadu na výšku spôsobenej škody, ku ktorej mohlo dôjsť, pretože to, že následok v podobe odcudzených peňazí z pokladne poškodeného v konečnom dôsledku nenastal, je nutné pripísať dôsledku iných okolností - zásahu poškodeného, nie vôle obžalovaného.

Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pričom priamy úmysel zahŕňa všetky znaky objektívnej stránky, vrátane prisvojenia, pretože obžalovaný chcel odňať vec z dispozície poškodeného, bez jeho súhlasu, s úmyslom nakladať s ňou ako s vlastnou vecou, teda skutočnému vlastníkovi znemožniť dispozíciu s jeho vecou, pričom zároveň chcel umožniť výkon takejto dispozície pre seba; k dokonaniu trestného činu nedošlo, obžalovaného stihol poškodený vyrušiť a spacificovaním mu zamedzil dokonanie prisvojenia si peňazí poškodeného ich zmocnením.

K výroku o vine a k právnej kvalifikácii (skutok č. 2)

Súd v prvom rade konštatuje, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že odo dňa 19. apríla 2019 až do 09.30 h dňa 30. apríla 2019 sa zdržiaval v mieste trvalého bydliska v R., W. XXX/XX a na ďalších bližšie nezistených miestach a nenastúpil do výkonu trestu odňatia slobody, a to aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 18. marca 2019, sp. zn. 0T/32/2019, uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. marca 2019, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, pričom obvinený na výkon trestu nastúpil až do dňa 30. apríla 2019, kedy bol zadržaný príslušníkmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Malacky.

Tieto skutočnosti považuje súd nielen za nesporné, ale vyplývajú aj z vykonaného dokazovania, keď ich potvrdzuje nielen výpoveď obžalovaného, a uvedené nesporné okolnosti vyplývajú aj z oboznámených listinných dôkazov.

Sporným medzi stranami, a podstatou dokazovania na hlavnom pojednávaní, bol dôvod nenastúpenia na výkon trestu - teda či šlo o úmysel obžalovaného (verzia obžaloby), alebo pri absencii úmyslu v prvom rade o zdravotný dôvod týkajúci sa zlomenej ruky a práceneschopnosti, prípadne o iný dôvod týkajúci sa naznačovaného zneistenia obžalovaného ohľadom to, či obžalovaný prevzal výzvu na nástup (verzia obhajoby).

Súd dôsledne vyhodnocoval najmä výpovede hlavných aktérov skutku (obžalovaného a svedkyne) a aj za pomoci ďalších dôkazov (najmä všetkých listinných dôkazov) zisťoval, či je možné vysloviť nepochybnú istotu o niektorej z verzii predloženej obžalobou, alebo obhajobou. Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo i v ich súhrne (a vzájomnej súvislosti) podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 ods. 12 Trestného poriadku, vychádzajúc aj z ostatných trestnoprávne relevantných zásad, dospel súd bez rozumných pochybností k záveru, že skutok sa odohral tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku s tým, že zo strany obžalovaného šlo o konanie, ktorým maril výkon rozhodnutia súdu tým, že bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom. Súd k tejto nepochybnéj istote, vyjadrenej vo výrokovej časti rozsudku, dospel a to na podklade nasledovných, nižšie v odôvodnení tohto rozsudku, uvedených konkrétnych skutočností a argumentov a právnych úvah.

Súd predovšetkým poukazuje na listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že v konaní tunajšieho súdu sp. zn. OT/32/2019 bol obžalovanému právoplatne uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, výkon trestu mu bol nariadený, výzva na nástup na výkon trestu do 18. apríla 2019, určená obžalovanému do vlastných rúk, mu bola doručená dňa 21. marca 2019 a doručienka podpísaná, podpísané bolo tiež poštové potvrdenie o prevzatí zásielky dňa 21. marca 2019, pre nenastúpenie na výkon trestu bol vydaný príkaz na dodanie obžalovaného do výkonu trestu, ktorý bol realizovaný dňa 30. apríla 2019. Z opakovane vystaveného potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti vyplýva diagnóza S52.20 a práceneschopnosť obžalovaného od 11. marca 2019 s dátumom kontroly o 25. apríla 2019, na ktorú sa však obžalovaný nedostavil. Poukázať je nutné aj na výpoveď svedkyne, ktorá jasne, logicky a vierohodným spôsobom popisala všetky rozhodné skutkové okolnosti, vypovedala jednoznačne, konzistentne a nemenne tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Svedkyňa týmto spôsobom k podstatným okolnostiam vypovedala, že všetky zásielky, ktoré boli určené pre obžalovaného do vlastných rúk, teda i výzvu na nástup na výkon trestu, si obžalovaný preberal sám do vlastných rúk, za tým si stojí, že takéto zásielky prevzal on, toto vie na 100 %.

Naproti tomu obhajoba obžalovaného je založená v podstate len na tom, že sa mu nepozdáva výška trestu v trestnom rozkaze (pred spojením vecí) - 8 mesiacov, okrem toho mal vtedy zlomenú ruku a bol vtedy práceneschopný, nevšimol si nástup na výkon trestu a nemohol dostaviť na súd a požiadať o odklad nástupu. Svoju výpoveď uzavrel s tým, že nástupu na výkon trestu mu bránila len zlomená ruka. Až na otázku obhajcu sa obžalovaný vyjadril, že je ohľadom prevzatia výzvy na nástup na výkon trestu trochu zneistený, myslí si, že on má iný podpis, ako napr. jeho matka, alebo švager, s ktorým je pohádaný, v ich dvore býva viacej osôb a videl švagra, ako niesol domov viacej poštových zásielok.

Čo sa týka námietok spočívajúcich v zdravotnom stave obžalovaného (zlomená ruka), ktorý údajne znemožňoval nástup na výkon trestu, uvedenú danú okolnosť v prejednávacom prípade v žiadnom prípade nemožno považovať za závažný dôvod brániaci obžalovanému jeho nástupu na výkon trestu. Z potvrdenia o dočasnej pracovnej práceneschopnosti z 16. apríla 2019 skutočne vyplýva, že u obžalovaného bola zistená diagnóza S52.20 (Zlomenina diafýzy laktovej kosti) s práceneschopnosťou od 11. marca 2019, čo však v nijakom ohľade neospravedlňovalo nenastúpenie na výkon trestu obžalovaným.

Z potvrdenia o dočasnej pracovnej práceneschopnosti je navyše zrejmé, že obžalovaný sa mal dostaviť na kontrolu k svojej všeobecnej lekárnke dňa 25. apríla 2019, kontrolu však obžalovaný z neznámeho dôvodu neabsolvoval. Dokonca zo zápisnice o dodaní obžalovaného do výkonu trestu z 30. apríla 2019 v spojení so záznamom z toho istého dňa je zrejmé, že v čase obmedzenia osobnej slobody uvedeného dňa obžalovaný nemal na ruke sadru, ani dlahu a nešťožoval sa na žiadne zdravotné problémy.

To, že zlomenina ruky (navyše v záverečnej fáze liečenia - práce neschopnosť od 11. marca 2019, dňa 30. apríla 2019 sa obžalovaný nestožoval na žiadne zdravotné problémy) nie je sama o sebe vážnym dôvodom nenastúpenia na výkon trestu obžalovaným, možno vyvodit' aj z § 409 ods. 1 Trestného poriadku, teda ustanovenia zákona týkajúceho sa odkladu výkonu trestu, pretože podľa uvedeného ustanovenia môže odsúdený požiadať o odklad výkonu trestu len v prípade, že ochorel na vážnu chorobu a nie je schopný nastúpiť výkon trestu odňatia slobody, pretože je v ústavnej zdravotnej starostlivosti. V prejednávanom prípade v prvom rade nešlo o žiadnu chorobu, ale o úraz, ktorý na dôvažok nie je dôvodom na povolenie odkladu výkonu trestu, a v druhom rade obžalovaný nebol v čase určenej na nástup na výkon trestu v ústavnej zdravotnej starostlivosti. Súd záverom dodáva, že v ústave na výkon trestu odňatia slobody je zabezpečená adekvátna odborná zdravotná starostlivosť a v prípade zmeny zdravotného stavu obžalovaného bolo možné zabezpečiť ďalšie odborné ošetrenie aj v nemocničnom zariadení (Nemocnica pre obvinených a odsúdených a Ústav na výkon trestu odňatia slobody v Trenčíne).

Pokiaľ ide o malé zneistenie obžalovaného (je „trošku zneistený“) v súvislosti s prevzatím výzvy na nástup na výkon trestu, v tejto súvislosti sa jednoznačne vyjadrila svedkyňa - poštárka, ktorá rozhodne a bez akýchkoľvek, čo i len najmenších, pochybností opakovane zdôraznila, že si je istá, že zásielku určenú obžalovanému do vlastných rúk - výzvu na nástup na výkon trestu - určite stopercentne nedala nikomu inému, ale len obžalovanému.

Svedkyňa na podporu svojich tvrdení uviedla aj ďalšie dôležité okolnosti, keď vypovedala, že s obžalovaným sa pozná od základnej školy, je jej osobne známy, do dvora obžalovaného nosí zásielky v podstate denne. Uviedla aj také podrobnosti, že si s jej kolegyňou zapamätali to, ako obžalovaný tvrdil, že uvedenú zásielku zo súdu, ktorá by sa mohla týkať nástupu na výkon trestu, sa bojí otvoriť, pričom so zásielkami napr. zo sociálky obžalovaný problém nemá. Ďalej uviedla, že je možné a dokonca pravdepodobné, že obžalovaný vtedy mal zlomenú ruku, ale úplne presne si to nepamätá, nakoľko ona denne roznesie 400 zásielok a je nemožné si presne všetko pamätať.

Súd nezistil nič, čo by spochybňovalo výpoveď svedkyne, nebol zistený žiadny objektívny dôvod, prečo by si mala vymýšľať, resp. krivo svedčiť, príp. pre ktorý by svedkyňa chcela obžalovanému vedome nepravdivo uškodiť a riskovať tak nebezpečenstvo privodenia si trestného stíhania pre krivú prisahu a krivú výpoveď.

Na druhej strane súd neuveril výpovedi obžalovaného, túto súd vyhodnotil ako účelovú v snahe vyvinúť sa z následkov jeho trestnoprávnej zodpovednosti za žalovaný skutok.

Za pozornosť, vyznievajúcu v neprospech obžalovaného, stojí aj tvrdenie svedkyne, že predtým, než obžalovaný išiel do väzby, v ktorej v inej veci sa v súčasnosti nachádza, mu zomrel brat a keď sa svedkyňa s obžalovaným stretla, tak jej povedal, že svedkyňa to má hodiť na jeho brata, že veď to už je jedno, aj tak je už mŕtvý. Svedkyňa konštatovala, že ona je v takejto veci prvýkrát na súde, a vôbec nevie, do čoho ju to chce obžalovaný týmito svojimi vyjadreniami svojou obhajobou namočiť.

To, že výzvu na nástup na výkon trestu ako zásielku určenú do vlastných rúk, okrem výpovede svedkyne preukazuje aj obžalovaným podpísaná doručka týkajúca sa predmetnej výzvy a zároveň aj poštový doklad o prevzatí zásielky, takisto vlastnoručne podpísaný obžalovaným.

Grafologické skúmanie súd nepovažoval za dôvodné nariadiť, nakoľko samotný obžalovaný spontánne najskôr sám uviedol, že jediným dôvodom brániacim mu nastúpiť na výkon trestu, boli jeho zdravotné problémy, a okrem toho súd na základe vykonaných dôkazov nemá pochybnosti o tom, že výzvu na nástup na výkon trestu reálne prevzal obžalovaný, ktorý to napokon ani jednoznačne nenamietal, vyjadril o tom len trošku zneistenia, čiže v prevažnej miere pripustil, že výzvu naozaj prebral. Platí tiež to, že v danom čase obžalovaný mal zlomenú ruku, na ktorej mal zrejme sadru, prípadne dlahu, a v takom prípade by ani grafologické skúmanie veľa svetla do objasnenia prípadnej zhody podpisov nepriniesť nemohlo.

Pokiaľ teda obžalovaný aj v tomto prípade v súhrne na hlavnom pojednávaní namietal, že na výkon trestu nenastúpil nezavinene, v naznačenom zmysle sa obžalovaný zrejme snažil aj tu navodiť dojem,

že v jeho prípade išlo o subjektívne presvedčenie o tom, že sa nedopúšťa protiprávneho konania (hlavne zdravotné dôvody mu neumožnili nastúpiť na výkon trestu), že nemal úmysel nenastúpiť na výkon trestu, ktorým argumentom mienil vyvrátiť existenciu zavinenia (úmyslu) pri spáchaní trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Súd na základe vykonaného dokazovania považuje sa neprijateľné vylúčenie úmyselného zavinenia len z toho dôvodu, že páchateľ vyhlási, že bol o nejakej skutočnosti subjektívne presvedčený. Znovu - ako v rámci odôvodnenia výroku o vine vo vzťahu ku skutku č. 1 - aj v tomto prípade súd zdôrazňuje, že platí, že zavinenie páchateľa k zamýšľanému následku sa nedokazuje len podľa toho, čo k tomu povie obžalovaný, ale orgány činné v trestnom konaní musia zavinenie dokazovať samé a vyvodzovať ho zo všetkých okolností konkrétneho prípadu, resp. súd musí obhajobu obžalovaného založenú na jeho subjektívnom presvedčení vždy preveriť dokazovaním, takže nestačí len osamotené tvrdenie obvineného o tom, že bol o nejakej skutkovej okolnosti presvedčený, že nastala, alebo nenastala. To platí o to viac, ak ostatné dôkazy svedčia pre úplne iný záver tak, ako tomu bolo v prejednávacom prípade.

Zo všetkých vyššie uvedených dôkazov a úvah možno, bez rozumných pochybností, vyvodiť záver, že obžalovaný sa práve uvedeným spôsobom - spôsobom opísaným v skutkovej vete rozsudku - dopustil sa konania, ktorým maril výkon rozhodnutia súdu tým, že bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom. Vina obžalovaného je založená na usvedčujúcich priamych dôkazoch spočívajúcich vo výpovedi svedkyne a viacerých listinných dôkazoch, pričom tieto dokazné prostriedky nevzbudzujú žiadne relevantné pochybnosti, navzájom korešpondujú, svedkyňa hlavnom pojednávaní vypovedala v porovnaní s prípravným konaním konštantne a nemenne, čo sa prejavilo tým, že jej výpoveď z prípravného konania nebolo potrebné čítať, jej výpoveď je jasná, logická, zrozumiteľná, presvedčivá, vierohodná a zároveň nebola inými dôkazmi spochybnená, či dokonca vyvrátená, a dopĺňajú ju výsledky ďalšieho dokazovania, predovšetkým tie, ktoré vyplynuli z listinných dôkazov. Na základne uvedeného súd nemal žiaden dôvod výpovedi svedkyne neveriť, naopak vyhodnotil ju ako reálne odrážajúcu skutočný sled udalostí dňa 21. marca 2019, kedy obžalovanému doručila výzvu na nástup na výkon trestu. Obžalovaný mal možnosť ako aj príležitosť spáchať skutok uvedený v obžalobe, nakoľko dokazovaním nebolo zistené nič, čo by objektívne bránilo tomu, aby obžalovaný konal tak, ako sa mu kladie za vinu. Obžalovaný sa nástupu na výkon trestu obával, a dokonca sa snažil ovplyvniť svedkyňu tak, aby vypovedala v jeho prospech. Reťaz dôkazov je teda v tomto smere jednoznačne ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti. Obhajobu obžalovaného, spočívajúcu v tvrdení, že zdravotné dôvody mu bránili nastúpiť na výkon trestu, súd pokladá za irelevantnú a obhajobu, že je trochu zneistený, či výzvu na nástup na výkon trestu prevzal, súd považuje za snahu zmierniť, resp. eliminovať následky vlastnej trestnoprávnej zodpovednosti, a považuje ju na základe vykonaného dokazovania za vyvrátenú, tak, ako je to podrobne odôvodnené vyššie.

Z predmetného dokazovania vyplýva, že skutok uvedený v obžalobe sa nielen stal, ale aj napĺňa znaky objektívnej stránky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Toto ustanovenie chráni záujem na riadnom výkone rozhodnutí súdov. Obžalovaný, ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt, svojim úmyselným konaním priamym, ohrozil záujem chránený Trestným zákonom spočívajúci v riadnom výkone rozhodnutí súdov. Obžalovaný sa teda prejednávaneho trestného činu dopustil tým, že po prevzatí výzvy na nástup na výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom bez vážneho dôvodu - ktorým obžalovaným prezentovaný zdravotný stav nie je - nenastúpil.

Súd musel upraviť skutkovú vetu v porovnaní s tým, ako bola uvedená v obžalobe tak, aby bola v súlade s vykonaným dokazovaním, konkrétne došlo k modifikácii skutkovej vety úpravou dátumu, kedy bola obžalovanému doručená výzva na nástup na výkon trestu, nakoľko v obžalobe je zrejme v dôsledku písárskej chyby, resp. inej zrejmej nesprávnosti, ku ktorým došlo pri vyhotovení obžaloby a v jej rovnopisoch (pretože v uznesení o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia uvedený správny dátum doručenia výzvy obžalovanému) uvedený nesprávny dátum 18. marca 2019, namiesto správneho dátumu 21. marca 2019 (doručenka týkajúca sa predmetnej výzvy a poštový doklad o prevzatí výzvy).

Pokiaľ ide o posúdenie zavinenia obžalovaného ohľadom tohto skutku, tak súd konštatuje, že obžalovaný konal v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, nakoľko zo spáchania skutku, keď vedome, účelovo a zámerne a v danom prípade bezdôvodne nenastúpil na výkon trestu v súdom stanovenej lehote, je evidentné, že chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Pri ukladaní trestu obžalovanému M. Z. je nevyhnutné vychádzať predovšetkým z § 41 ods. 1 Trestného zákona, ktorý pri zbíhajúcich sa trestných činoch stanovuje povinnosť ukladať úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. V naznačenom zmysle sú oba prečiny rovnako prísne, preto súd pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, nakoľko ide o právnu kvalifikáciu skutku v druhom odseku tohto prečinu. V danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 212 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019) - až na 2 roky. V tejto súvislosti došlo k aplikácii § 14 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin.

Vo všeobecnosti súd konštatuje, že pri ukladaní trestu musí súd v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody), prípadne povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody.

Súd u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti. Priťažujúce okolnosti súd zistil 2 - jednak ide o spáchanie viacerých trestných činov [§ 37 písm. h) Trestného zákona] a jednak o recidívu [§ 37 písm. m) Trestného zákona], nakoľko obžalovaný už bol v minulosti pred spáchaním prejednávanych skutkov súdne trestaný, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 18. marca 2019, sp. zn. OT/32/2019, právoplatným dňa 18. marca 2019, za spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd následne povinne (§ 38 ods. 2 Trestného zákona) prihliadol na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností s tým, že prevažuje pomer priťažujúcich okolností, preto došlo k úprave trestnej sadzby tak, že súd postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu s tým, že po tejto úprave je trestná sadzba u obžalovaného vo výmere 8 mesiacov až 2 roky (24 mesiacov : 3 = 8 mesiacov; teda 8 mesiacov je jedna tretina z 2 rokov, o ktoré sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby ustanovenej v osobitnej časti Trestného zákona).

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, tak súd zistil, že obžalovaný bol už mnohokrát súdne trestaný - v odpise registra trestov je evidovaných až 7 záznamov, všetky z obdobia spred dopustenia sa prejednávanych dvoch - v súbehu spáchaných - skutkov. Ohľadom prvých troch odsúdení sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. V troch prípadoch bol obžalovanému uložený priamo nepodmienečný trest odňatia slobody, a v jednom prípade podmienečný trest odňatia slobody, u ktorého však neskôr došlo k jeho premene na nepodmienečný trest odňatia slobody. V prípade všetkých odsúdení obžalovaného ide o rôznorodú trestnú činnosť, v rámci prvých troch odsúdení sa obžalovaný

dopustil trestných činov krádeže, neskôr trestného činu lúpeže, ďalej prečinov nebezpečného vyhrážania a tiež aj zločinu vydierania a zločinu sexuálneho zneužívania. Protiprávnej činnosti sa obžalovaný dopúšťa aj vo forme priestupkov, čo vyplýva z lustrácií v registri priestupkov; evidované má 2 priestupky z roku 2014 a 2019, za ktoré aj bol sankcionovaný pokutou.

Pri určovaní druhu a výšky trestu súd dospel k názoru, že pre nápravu obžalovaného nepostačí len uloženie tzv. prevýchovného trestu (napríklad prísnejšieho podmienenečného trestu), bez výkonu odňatia slobody, a už vôbec nie alternatívneho trestu, nakoľko tomu bráni práve osoba obžalovaného. Spáchané prečiny nie sú síce príliš závažné, avšak dôležitou okolnosťou je v tejto súvislosti to, že, ako je vyššie uvedené, v rámci skorších - posledných štyroch - odsúdení bol obžalovanému 3-krát uložený nepodmienečný trest odňatia slobody a v prípade ďalšieho odsúdenia mu bol pôvodne podmienenečný trest odňatia slobody neskôr premenený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Teda ani výkon nepodmienečných trestov odňatia slobody neprevychoval obžalovaného a nepôsobil na neho tak, aby začal viesť riadny život. Obžalovaný je nepochybne recidivista, ktorý sa v priebehu 1 mesiaca - od 28. marca 2019 do 18. apríla 2019, dopustil dvoch po sebe nasledujúcich úmyselných trestných činov. Súd považuje za nevyhnutné navyše zdôrazniť, že len 1 a 1 mesiaca pred spáchaním prvého z prejednávanych trestných činov bol obžalovaný prepustený z výkonu trestu odňatia slobody (12. februára 2019), potom sa dopustil oboch prejednávanych úmyselných prečinov, následne bol od 30. apríla 2019 do 26. decembra 2019 vo výkone trestu odňatia slobody v trestnej veci tunajšieho súdu sp. zn. OT/32/2019 a v súčasnosti sa od 06. júla 2020 nachádza vo výkone väzby v trestnej veci tunajšieho súdu sp. zn. OT/73/2020. Celkovo sa obžalovaný dopúšťa rôznorodej trestnej činnosti s tým, že za jej páchanie boli v posledných prípadoch obžalovanému ukladané spravidla nepodmienečné tresty odňatia slobody. Je preto evidentné, že páchanie trestnej činnosti je súčasťou spôsobu života obžalovaného, ktorého doposiaľ nedokázali napraviť ani nepodmienečné tresty odňatia slobody a ktorý opakovane ignoruje zákazy stanovené Trestným zákonom, pričom možno celkom reálne predpokladať jeho zlyhanie v budúcnosti a neschopnosť nápravy obžalovaného.

Obžalovanému preto súd uložil represívny trest a to trest nepodmienečný - v dolnej tretine zvýšenej trestnej sadzby - na 12 mesiacov, ktorý bude podľa názoru súdu postačujúci na nápravu obžalovaného na ochranu spoločnosti, pričom súd vzhľadom na okolnosti prípadu, spôsob spáchania činov a ich následky, na nespôsobenú škodu, vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho postoj k spáchaným trestným činom, ktorý nesvedčí o sebareflexii a uvedomení si následkov svojho počínania, nezistil prevahu takých okolností, ktoré by boli dôvodom na uloženie trestu v strede, či v hornej tretine upravenej trestnej sadzby; na druhej strane súd nepovažoval za dôvodné ukladať trest viac pri dolnej hranici neupravenej trestnej sadzby, a už vôbec nie na samej dolnej hranici neupravenej trestnej sadzby, pretože tomu bráni predovšetkým kriminálna minulosť obžalovaného, okolnosť, že v súbehu sa obžalovaný dopustil dvoch úmyselných trestných činov a v neposlednom rade to, že krátko pred skutkami, a v podstate i po nich sa nachádza(l) vo výkone väzby, či trestu odňatia slobody, čiže obžalovanému postačuje krátky pobyt na slobode, aby sa opätovne začal dopúšťať trestnej činnosti. Súd pri ukladaní trestu vychádzal aj z toho, že trest odňatia slobody bol obžalovanému ukladaný aj podľa trestného činu, ktorý obžalovaný spáchal v štádiu pokusu a preto bolo nutné vziať do úvahy nielen povahu a závažnosť spáchaného pokusu, ale aj to, do akej miery sa konanie obžalovaného priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti, ktoré a dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo [§ 34 ods. 5 písm. c) Trestného zákona], pričom je nutné znovu zdôrazniť, že k dokonaniu činu nedošlo len na základe okolností nezávislých od vôle obžalovaného - včasného zásahu poškodeného.

Súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávanych skutkov vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu - nepodmienečný (premenený podmienenečný) trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov uložený v trestnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 1T/43/2012 za spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona obžalovaný vykonal dňa 12. februára 2019.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.